

M.G. LEONARD &
SAM SEDGMAN

DADER.
OP HET
SPOOR

DE VERBORGEN
VERRADER

ILLUSTRATIES DOOR Elisa Paganelli

HET LEVEN IS VURRUKKULLUK

Beter dan dit wordt het niet, dacht Alex, en hij staarde door het raam naar de bloedrode aarde en de krullerige struiken die afstaken tegen de knalblauwe lucht. Hij zat in een leren leunstoel tegenover zijn favoriete oom, in de panoramalounge van de Ghan. Op zijn schoot lag een schetsboek en hij had een potlood in zijn hand. Hij hoefde even geen mysterie op te lossen. Dit was een misdadervrije reis en hij beleefde de beste zomervakantie ooit.

Vier dagen eerder waren ze in Australië aangekomen. Eerst hadden ze Adelaide verkend, terwijl ze bijkwamen van hun jetlag. Alex had tot zijn verrassing gemerkt dat het hier niet veel warmer was dan thuis in Engeland, maar oom Ben had uitgelegd dat augustus in Australië een wintermaand is. De drie weken van hun vakantie waren volgeboekt met het bezoeken van bezienswaardigheden en treinritten. 'Je zult zó omvergeblazen worden door de schoonheid van Australië,' had oom Ben gezegd,

‘dat je geen tijd meer overhebt om de speurneus uit te hangen.’

De dag voordat ze aan boord zouden stappen van de Ghan hadden Alex en oom Ben Kangaroo Island bezocht. Onderweg op de veerboot hadden ze dolfinnen en zeeleeuwen gezien. De eerste bladzijde van Alex’ schetsboek stond vol met tekeningen van de koala’s en kangoeroes die hij in het natuureservaat had gespot. De dieren waren gered van de bosbranden die er net hadden gewoed.

Zijn vader had gegrapt dat alles in Australië ondersteboven was, en dat Alex er op zijn handen zou moeten lopen. Maar niets was minder waar – het enige omgekeerde bleek een *pie floater* te zijn: een heerlijk vleespastetje dat op z’n kop in dikke erwtensoep wordt geserveerd.

Een dag geleden waren ze in Adelaide op perron 1 van station Parklands Terminal ontvangen door het treinpersoneel van de Ghan. De medewerkers hadden zich in een rijtje voor de indrukwekkend lange, zilverkleurige trein opgesteld om de passagiers te verwelkomen. Ze droegen een echte Akubra: een typisch Australische vilten hoed die iets weg heeft van een cowboyhoed. Op elk rijtuig stond de naam van de trein en het rode logo van een ruiter op een kameel.

‘Waarom een kameel?’ had Alex gevraagd. ‘Had het geen kangoeroe moeten zijn?’

‘Deze spoorlijn is aangelegd met behulp van kamelen,’ had oom Ben uitgelegd. ‘De naam en het logo zijn een erbetoon aan de Afghaanse kamelenruiters die er als

eersten in slaagden om het moordend hete hart van Australië te doorkruisen.’

‘Zijn jullie klaar voor het avontuur?’ riep iemand van het personeel daarna. De bemanningsleden hadden zich allemaal persoonlijk voorgesteld en uitgelegd welke taken ze hadden, zodat de passagiers wisten wie er voor hen zorgden, en wie de trein bestuurden. De medewerkers waren trots op hun werk aan boord van deze beroemde Australische trein, en hun enthousiasme was aanstekelijk. Er klonk een fluitje. ‘Instappen allemaal!’ hadden ze in koor geroepen, waarna ze zich verspreidden over het perron. Alex voelde zich een dappere ontdekkingsreiziger die aan het begin stond van een grootse reis.

De Ghan was de langste passagierstrein ter wereld, en daarom hadden Alex en oom Ben voor vertrek geen tijd meer gehad om de twee knalrode locomotieven te bekijken. De trein was ruim zeventienhonderdvijftig meter lang en had meer dan dertig rijtuigen, inclusief een speciale wagon om auto’s te vervoeren. Oom Ben had Alex beloofd dat ze de locomotieven de volgende dag konden bekijken, zodra ze in Alice Springs waren aangekomen.

Aan boord had Alex ontdekt dat de trein was verdeeld in verschillende zones. Oom Ben en hij reisden met Gold-tickets; dit betekende dat ze een slaapcoupé hadden met twee uitklapbedden, en dat ze toegang hadden tot de panoramalounge en de Queen Adelaide-restaurentiëwagens.

Toen was de Ghan weggetuft uit Adelaide. Langzamerhand had Alex steeds minder huizen langs het spoor

zien staan, en ook de paar schapen die voorbij waren gekomen, verdwenen snel weer uit het zicht. De bomen en struiken waren uitgedund, totdat er geen bomen meer te bekennen waren en de begroeiing plaatsgemaakt had voor rotsen en rode vlakten. Het lijkt Mars wel, dacht Alex nu, terwijl hij werkte aan zijn tekening van het uitzicht.

De trein reed noordwaarts. Alex hield het bijna niet meer van opwinding. Hij had afgelopen nacht nauwelijks geslapen, ondanks het kalmerende geschommel van de trein. Dit werd een onvergetelijk avontuur: de dag na hun aankomst in Alice Springs zouden zij een van de eerste passagiers worden van de Solar Express.

De Solar Express was het winnende ontwerp van een internationale wedstrijd voor een trein die kon bijdragen

aan de strijd tegen klimaatverandering. De wedstrijd was georganiseerd door de beroemde technologie-ondernemer Argus Lemette. De winnaar had een grote geldprijs ontvangen, en mocht samen met Argus' bedrijf, Lemette Technologies, het prototype van deze futuristische trein bouwen. De ontwerper van de Solar Express was een Australiër, Boaz Tudawali. Hij had een hybride locomotief ontwikkeld die op waterstof en zonne-energie reed. Alex had er thuis over gelezen in de krant en had een vreugdekreet geslaakt toen oom Ben had opgebeld met het nieuws dat ze door Argus Lemette waren uitgenodigd voor de eerste rit van de Solar Express.

Alex kauwde op het uiteinde van zijn potlood en dacht terug aan zijn reis door Amerika met de California Comet. Toen had hij Argus Lemette en zijn dochter

Hélène voor het eerst ontmoet. In het begin had hij het goed kunnen vinden met Hélène. Ze was goed in strip-tekenen, maar uiteindelijk had hij ontdekt dat tekenen het enige was dat ze gemeen hadden. Liegen ging Hélène gemakkelijk af en ze was gewend om haar zin te krijgen. Alex vertrouwde haar niet. Maar in zijn uitnodiging had Argus niets gezegd over zijn dochter, dus hoopte Alex dat ze niet aan boord van de Solar Express zou zijn.

Alex pakte zijn liniaal uit zijn etui en tekende een kader om zijn schets van zichzelf en oom Ben, voor het raam van de wagon. Boven het hoofd van oom Ben tekende hij een gedachtewolkje en schreef erin: *Eindelijk een treinreis zonder misdaad.* Hij moest glimlachen toen hij links in het kader een vakje tekende met daarin: *De trein-detectives zaten aan boord van de Ghan, op weg naar Alice Springs.*

Grappig dat een tekening veranderde in het begin van een verhaal zodra je er een kader omheen zette en er een paar zinnestjes aan toevoegde. Alex besloot dat hij strip-verhalen ging tekenen met Hélène als ze zou meereizen met de Solar Express. Hij wilde het voor geen goud hebben over wat er tijdens hun vorige gezamenlijke reis was gebeurd.

‘Wat is het uitgestrekt hier, hè?’ zei oom Ben. Hij nipte van zijn koffie en staaarde uit het raam naar de intens blauwe lucht. ‘Wist je dat Australië van oost naar west groter is dan de doorsnede van de maan?’

Alex’ oom was reisjournalist en had altijd wel een interessant weetje paraat.

‘Kijk, daar is *Iron Man*.’ Hij wees naar een standbeeld langs het spoor.

De stem van de conducteur klonk door de speakers, en hij legde uit dat *Iron Man* was gebouwd door de mensen die de miljoenste biels van deze spoorlijn hadden gelegd. Alex tuurde naar de kolossale stakerige figuur met een betonnen balk op zijn schouder.

‘Ga je over de Solar Express schrijven?’ vroeg hij aan zijn oom.

‘Natuurlijk! De Solar Express kan treinverkeer voor goed veranderen. Ik zou een waardeloze journalist zijn als ik er niet over zou schrijven.’

‘Niet te geloven!’ riep een vrouw uit aan de andere kant van het gangpad. ‘Niemand kan zo veel geluk hebben!’

Alex draaide zich om en zag een vrouw met roodgestifte lippen en kortgeknipt geblondeerd haar. Tegenover haar zat een man met een stoppelbaardje, gekleed in een overhemd met korte mouwen. De bovenste knoopjes waren open. Zijn warrige korte blonde haar had hij samengebonden in een knot. Op de tafel tussen hen in lag een spel kaarten. De vrouw smeed de kaarten die ze in haar hand had neer en tetterde: ‘Kenny Sparks, speel je soms vals?’

Kenny stak lachend zijn handen in de lucht, waardoor zijn getatoeëerde bovenarmen zichtbaar werden. Zijn reisgenote greep plagerig naar zijn hemd, op zoek naar verstopte kaarten. ‘Wat kan ik zeggen, Karleen? Het lot is mij altijd gunstig gezind.’ Er gleed een ondeugende glim-

lach over zijn gezicht. 'Jij betaalt de drankjes.'

Boven Kenny's kraag werd een stukje van de tattoo in zijn hals zichtbaar, en om zijn nek zag Alex twee kleine dobbelsteentjes aan een gouden ketting bungelen. Zonder na te denken begon hij die te tekenen.

'Op een dag is je geluk op,' zei Karleen hoofdschuddend. Ze had zo veel spul in haar haar dat het niet meebewoog. 'Nog één potje.' Haar blauwe ogen glinsterden brutaal terwijl ze de kaarten bij elkaar veegde. 'Quitte of dubbel. De beslissende pot.'

'Wordt de winnaar vanavond getrakteerd op biefstuk?' Met een vragende blik leunde Kenny naar voren.

'Deal,' antwoordde Karleen, en ze schudde de kaarten. Alex pakte zijn liniaal en tekende een kader om zijn

scène heen. In een spraakwolkje boven het hoofd van Kenny schreef hij: *Het lot is mij altijd gunstig gezind.*

‘Alex,’ zei oom Ben, ‘ik denk dat dat het MacDonnellgebergte is.’ Hij wees.

Aan de horizon zag Alex dat de baksteenkleurige aarde, bezaaid met verschoten, stugge struikjes, oprees tot kale rotsformaties.

‘Dames en heren, als u naar buiten kijkt,’ zei de conducteur door de intercom, ‘ziet u dat we over enkele ogenblikken de Finke-rivier gaan oversteken via een lange liggerbrug met enkelvoudige pijlers.’

Alex tuurde omlaag naar het gele water terwijl de Ghan over de smalle brug reed. Het grootste deel van de rivierbedding was drooggefallen. Aan de overkant stonden telegraafpalen en begon een autoweg het spoor te volgen.

‘We naderen Alice Springs.’

‘We zijn er!’ zei Alex tegen oom Ben, die net zo opgetogen keek als hij.

INSTINCT

De Ghan reed met een slakkengang Alice Springs binnen. Op het perron stond een standbeeld van een Afghaanse ruiter op een kameel, met ernaast een bord: WELKOM IN ALICE SPRINGS. HART, ZIEL EN MIDDELPUNT.

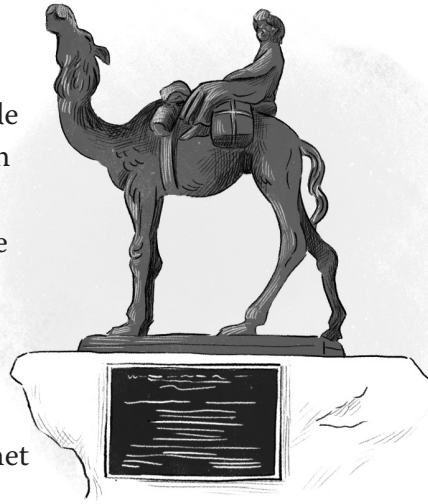
Alex daalde het trappetje af naar het perron en bedankte treinmedewerker Nancy voor haar goede zorgen. Na de verkoelende airco in de wagon voelde de buitenlucht aan alsof hij in een bad met hete lucht was gestapt. De verzengende middaghitte overviel hem en hij moest zijn ogen toeknijpen om te wennen aan het felle zonlicht. ‘Zullen we nu de locomotieven bekijken?’ vroeg hij aan oom Ben. ‘Ik wil ze tekenen.’

‘Dat is goed. Dan halen we onze tassen op de terugweg op. Het hotel is niet ver van het station.’

Ze moesten een heel stuk stevig doorwandelen, en pas voorbij een parkeerplaats vol bussen bereikten ze de krachtige rode locomotieven.

Alex plofte in kleermakerszit op de stoffige grond en begon de voorkant van de trein op papier te zetten.

Net toen hij de contouren van de kameel op de neus van de locomotief had geschetst, hoorde hij oom Ben verrast inademen. Een paar meter verderop was een zwarte limousine gestopt, een Mercedes-Maybach. Op het nummerbord stond LMTT.

Een van de getinte achterraamen schoof naar beneden, en daar kwam het bekende, arrogante gezicht van een meisje met een blond, krullerig bobkapsel tevoorschijn. Ze had een zonnebril op. ‘In het zand aan het spelen, Alexander?’ riep ze naar hem met haar Amerikaans-Franse accent. Ze grinnikte. ‘Waarom verbaast me dat niets?’

Alex sprong overeind en veegde de aarde van zijn benen. Hij wilde scherp reageren, maar de hitte van de *outback* had alle slimme woorden weggeschroeid die hij in zijn hoofd had. Tot zijn eigen frustratie zwaaide hij toen maar lafjes naar haar en zei: ‘Hoi, Hélène.’

Een lange man, zo gespierd dat hij bijna uit zijn grijze pak barstte, stapte uit aan de bijrijderskant. Nadat hij nauwkeurig om zich heen had gekeken, knikte hij en deed hij het achterportier open. Alex herkende hem. Het was Woody, de bodyguard van de familie Lemette.

Argus Lemette kwam naar buiten: een pezige man met een kaal hoofd en een beginnend stoppelbaardje. Hij droeg een bril met een doorzichtig montuur waar-

van de glazen donkerder werden wanneer hij het zonlicht in stapte, een zwart T-shirt dat er prijzig uitzag, en een grijsblauwe pantalon.

Oom Ben liep met uitgestoken hand op de techmiljardair af om hem te begroeten. 'Argus, wat goed je te zien! We hadden je pas morgen verwacht.'

De mannen begroetten elkaar als oude vrienden.

'Vanmiddag ontmoeten we de ontwerper van de Solar Express,' antwoordde Argus. 'Toen ik hoorde dat jullie vandaag zouden aankomen, bedacht ik dat jullie het misschien leuk zouden vinden om mee te gaan.' Hij keek

Alex aan. 'Ik kan niet wachten totdat je kennismaakt met Boaz Tudawali, Alexander. Ik denk dat je het goed met hem kunt vinden.'

'Maar onze bagage...' Oom Ben keek naar het perron. 'We moeten inchecken in ons hotel.'

'Dat is al geregeld.' Argus wapperde met zijn vingers, alsof hij dat struikelblok wegwuifde.

Oom Ben keek Alex vragend aan, en Alex knikte. Als hij de kans kreeg om de bedenker van de Solar Express te ontmoeten, kon hij zich wel over de hatelijke opmerkingen van Hélène heen zetten.

Toen Alex in de limousine klauterde, bleek de achterbank omgebouwd tot een soort lounge met vier luxe leren leunstoelen. Ze stonden twee aan twee tegenover elkaar, en ertussen was een tafeltje voor drankjes gemonteerd. Hélène, die een korte broek en een lichtblauw T-shirt droeg, zat in een van de achterste stoelen. Ze klopte met vlakke hand op de plek naast haar. Met tegenzin nam Alex plaats. Haar haar was gegroeid na de vorige keer dat ze elkaar hadden gezien, maar verder leek ze niet veranderd.

Ze schoof haar zonnebril omlaag, zodat hij haar blauwe ogen kon zien, en fluisterde samenzweerderig: 'Ik moet iets met je bespreken.'

'Ik ook met jou,' antwoordde Alex luchtig, en hij hield zijn schetsboek omhoog. 'Ik ben bezig met striptekenen.'

'Logeert meneer Tudawali in het hotel?' vroeg oom Ben, terwijl hij en Argus instapten en tegenover hen gingen zitten.

‘Nee. Hij woont hier,’ antwoordde Argus. ‘Buiten Alice Springs.’

Woody deed de portieren dicht en plofte op de bijrijdersstoel. De limousine gleed geruisloos weg bij het station.

‘Is dat de reden dat u de testrit van de Solar Express hier uitvoert?’ vroeg Alex, die zich in het gesprek mengde zodat hij niet met H el ene hoefde te praten.

‘We hebben hem grotendeels hier gebouwd. Meneer Tudawali wil erg graag dat zowel de Amerikanen als de bevolking van Australië profiteren van deze trein.’

De auto draaide in zuidelijke richting de Stuart Highway op. Achter hen verdwenen de lage daken van Alice Springs uit het zicht.

‘Je hebt vast veel interessante inzendingen ontvangen,’ zei oom Ben.

‘De prijs was groot genoeg om treinontwerpers vanuit de hele wereld aan het werk te krijgen.’ Argus wierp hem een ondeugende glimlach toe.

‘En, zaten er bizarre creaties tussen?’ wilde oom Ben weten.

‘Ha! Ja. De universiteit van Abu Dhabi wilde een trein bouwen met gigantische zonnepanelen in de vorm van scheepszeilen. Dat was verrassend. En we kregen een zeer twijfelachtig ontwerp van een landgenoot van jullie, een hoogleraar natuurkunde genaamd Gregory Vulpes, voor een trein op kernenergie. En dit sloeg alles: de inzending van een team uit Denver, onder leiding van ene Gardenia Pais-Vree, voor een trein gebouwd van hennep,

aangedreven door plantaardige olie!’

Hélène gaf Alex een por om zijn aandacht te trekken.

Hij negeerde haar. ‘Waarom koos u voor het idee van meneer Tudawali?’ vroeg Alex, terwijl hij naar voren leunde.

‘Hij was de overduidelijke winnaar,’ antwoordde Argus. ‘Wacht maar tot je hem ontmoet. Dan begrijp je wat ik bedoel.’

‘Rijdt zijn trein op zonlicht?’

‘Niet helemaal.’ Argus’ ogen twinkelden. ‘Zijn brandstofsysteem is geniaal. Ik denk dat jullie allemaal onder de indruk zullen zijn.’

Hélène zuchtte luidruchtig om iedereen te laten weten dat ze het gesprek zat was.

‘Als je het niet interessant vindt,’ zei Alex zachtjes maar kortaf, ‘waarom ben je dan meegegaan?’

‘Ik vind het wél interessant,’ fluisterde Hélène boos terug, en ze rukte haar zonnebril van haar neus. ‘Maar pap doet hartstikke geheimzinnig over die stomme trein, en hij wil niet naar me luisteren.’

‘Wat wil je hem dan vertellen?’

Hélène ging op zachte toon verder. ‘Gisteren landde ik met Woody op het vliegveld, en we gingen meteen naar het hotel. Pap heeft een suite met meerdere kamers afgehuurd. Mijn kamer is tegenover de ruimte die hij gebruikt om te vergaderen...’ Ze wachtte even en fronste.

‘Wat?’

‘Laat maar. Ik zie dat het je niet boeit.’

‘Dat wat me niet boeit?’

Ze schudde haar hoofd en keek uit het raam. ‘Het stelde vast niets voor.’

‘Als het niets voorstelt, zeg het dan gewoon.’

‘Als ik dat doe,’ zei H el ene, terwijl ze nerveus naar haar vader en oom Ben gluurde, die diep in gesprek waren, ‘laat me dan ook uitpraten.’

‘Ok e,’ zei Alex, en hij knikte.

‘Gisteren liep ik mijn hotelkamer uit, en toen zag ik een hotelmedewerker een pakketje voor pap afleveren. Hij klopte op de deur tegenover de mijne. Er werd niet opengedaan, want pap zat beneden in het restaurant op mij te wachten. De man legde het pakket op de grond, schoof een kaartje onder de deur door en wilde weglopen. Toen hij mij in de gang zag staan, verstijfde hij. Hij knikte naar me en liep snel weg.’

‘Wat zat er in het pakket?’

‘Ik nam het mee naar het restaurant. Pap maakte het aan tafel open. Er zat een goud met zilveren modelversie in van Stephenson’s Rocket, een stoomlocomotief. Het model stond op een koperen spoor, op een houten voetstuk, en het had een glazen behuizing. De mensen om ons heen starden er met open mond naar. Alex, het is echt een schitterend ding.’

‘Van wie kwam het?’

‘Dat is het raadsel.’ H el ene boog zich verder naar hem toe. ‘Toen we terug in onze kamer waren, maakte pap het kaartje open. Er stond op: “Dit model van Stephenson’s Rocket, de eerste locomotief, is voor u, ter ere van uw grootse project. Met Lemette’s Rocket bouwt u de trein

van de toekomst!” Ze wierp een blik op haar vader. ‘Hij is er verliefd op. Vanochtend hield hij een persconferentie, en toen had-ie hem naast zich neergezet. Hij gebruikte zelfs het tekstje van de kaart: “Van de eerste locomotief naar de trein van de toekomst.”’

‘Wat is daar mis mee?’

‘Vind je het niet vreemd om iemand een waardevol cadeau te geven en je naam niet op het kaartje te zetten?’ Ze wachtte zijn antwoord niet af. ‘Ik wel. Ik wilde weten van wie dat treintje kwam. Ik ging op zoek naar de medewerker die het pakket had bezorgd. Toen ik het navroeg bij de receptie, zeiden ze dat er niemand bij het hotel werkte die aan mijn beschrijving voldeed.’ Ze zette grote, betekenisvolle ogen op. ‘En ze zeiden dat ze geen pakketjes hadden ontvangen voor mijn vader.’

‘Hoe zag die medewerker eruit?’ vroeg Alex.

‘Hij was ietsje langer dan ik. Hij was dun, hij had een baard en een paar zilvergrijze plukken haar. Ik heb hem niet langer dan een minuut gezien, maar ik denk dat hij ongeveer zo oud was als pap. Hij droeg een bordeauxrood portiersjasje.’

‘Dan moet hij in het hotel werken.’

Ze keek hem vernietigend aan. ‘Geen van de portiers heeft een baard. Ik heb het gecheckt. Ze zijn allemaal veel jonger.’

‘Heb je het aan je vader verteld?’

‘Hij luisterde niet.’ H el ene keek omlaag naar haar handen. ‘Hij vindt het een prachtig model. Hij zei dat hij op deze reis geen tijd had voor mijn onzin.’

Alex draaide zich om en staaide uit het raam naar een eenzame, witte wolk die als een ruimteschip door de knalblauwe lucht zweefde. Hij wist dat Hélène soms verhalen verzon om aandacht te trekken. Hij herinnerde zichzelf eraan dat hij niet in Australië was om haar spelletjes te spelen, maar om een rit te maken met de Solar Express. ‘Het klinkt wel vreemd,’ antwoordde hij. ‘Maar is er echt geen andere uitleg? Misschien was de afzender vergeten het kaartje te ondertekenen, en neemt die persoon alsnog contact op.’

Met een verongelijkte zucht zette Hélène haar zonnebril weer op en sloeg haar armen over elkaar.

Af en toe passeerden ze een vrachtwagen, of een stoffige pick-up, maar met elke kromme boom en verweerde rotspartij die ze passeerden werd het verkeer minder. Uiteindelijk verlieten ze de snelweg en sloegen ze een hobbelige weg in. De auto schudde en stuiterde door de gaten en stenen. Argus legde zijn hand op het tafeltje tegen het gerinkel van de glazen. ‘We zijn bijna bij boerderij Uterne, waar Boaz woont.’

Alex ontdekte een groepje boerderijgebouwen, met plukjes kronkelende bomen eromheen, in de schaduw van een hoge rotspartij. Verderop lag een uitgestrekte vlakte, en in de verte zag hij vee rondlopen.

De chauffeur parkeerde voor de deur van het woonhuis, een bungalow met een grote veranda. Op het trappetje zat een jongen. Hij stond op: hij zag er groter uit dan Alex en was waarschijnlijk een of twee jaar ouder. Hij had brede schouders en een flinke bos zwarte krullen die

zijn bruine gezicht omlijstten. Er lag een onpeilbare blik in zijn kastanjebruine ogen terwijl hij de limo bestudeerde. Toen ze uitstapten, begroette hij hen met een spottend lachje.

‘Hoi,’ zei hij, en hij stak zijn kin in de lucht alsof dit bezoek totaal geen verrassing voor hem was. Hij liep het trappetje af, veegde zijn handpalm af aan zijn gescheurde blauwe spijkerbroek en gaf Argus een hand. ‘Goed om u weer te zien, meneer Lemette. Kon u soms niet tot morgen wachten?’

‘Ik had je vader laten weten dat ik langs zou komen. Hopelijk schikt het?’ Met uitgestrekte arm gebaarde Argus naar Alex en Hélène om dichterbij te komen. ‘Ik wil je voorstellen aan mijn dochter, Hélène, en haar vriend Alexander Beck.’

‘Leuk om jullie te ontmoeten.’ De jongen knikte naar hen allebei.

Hélène beantwoordde zijn begroeting met een neerbuigende blik.

‘Hoi.’ Alex glimlachte om duidelijk te maken dat hij niet zoals Hélène was.

‘Jongens, dit is Boaz Tudawali,’ zei Argus. ‘De uitvinder van de Solar Express.’

Voor mijn zoon, Sebastian, die een geweldige fantasie heeft.
– M.G. Leonard

Voor mijn vrienden: Ciara, Claire, Emma, Katie, Laura, Nick en Phil.
In tijden van crisis is dit het beste team dat ik me maar kan wensen.
– Sam Sedgman

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Adventures on Trains: Sabotage on the Solar Express*

Verschenen bij Macmillan Children's Books

© 2022 M.G. Leonard en Sam Sedgman

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anne Douqué

Omslagafbeelding en illustraties: Elisa Paganelli

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7020 1

ISBN e-book 978 90 261 7021 8

ISBN audioboek 978 90 261 7211 3

NUR 282, 283